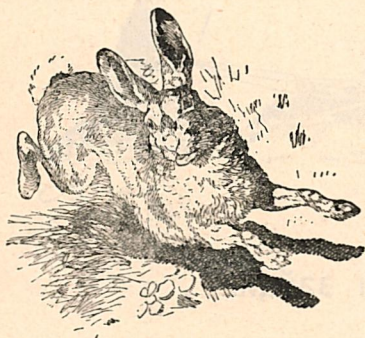

А заякътъ и зайчицата нищо не забѣлѣзватъ; наглеждатъ я само, гошаватъ я съ зеле и салата и не излизатъ изъ дупката. Малкитѣ зайчета, даже, не скачатъ и не мърдатъ, а стоятъ мирно; страхъ ги е да не би да безпокоятъ болната кума лиса.

Много ѝ се искало на лисицата да сруска заетата, но тя все пакъ се позамислила:

„Срамота е. Защо да оскърбявамъ майка имъ и баща имъ, когато тѣ сж толкова добри? Подобро е да вървя азъ да си търся другдѣ храната“.

Дигнала се лисицата отъ постелката, благодарилъ на ступанитѣ за гостоприемството, и се изгубила изъ гората.

А заякътъ и зайчицата радостно си мислили, че излѣкували лисицата.

Прѣв. К. П. Домусчиевъ.

